

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 883/2023
19.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Николе Думнића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 480/22 од 06.03.2023. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 120/23 од 26.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Думнића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 480/22 од 06.03.2023. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 120/23 од 26.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 480/22 од 06.03.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци. Истом пресудом је одлучено о трошковима кривичног поступка, како је то опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 120/23 од 26.06.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Думнић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 90. став 3. и члана 100. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи у целини или делимично обе побијане пресуде или само другостепену пресуду, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине у целини или делимично и списе предмета врати првостепеном

или апелационом суду и наредити да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 90. став 3. и члана 100. ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати – записнику о препознавању лица са фотографија Полицијске управе у Ужицу КУ 808/21 од 01.12.2021. године, без ког доказа, а с обзиром на друге доказе, очигледно не би била донесена иста пресуда. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да је у означеном записнику о препознавању лица констатовано да су полицијски службеници Полицијске управе Ужице, ПС Чајетина дошли до сазнања да је окривљени могући извршилац предметног кривичног дела и да је по захтеву заменика Вишег јавног тужиоца у Ужицу обављена радња препознавања лица са фотографија у смислу члана 90. став 3. ЗКП, јер није могуће извршити препознавање лица на основу члана 100. ЗКП, с обзиром на наложене мере Владе Републике Србије услед епидемије изазване вирусом Covid-19. По ставу одбране, у конкретном случају, није био испуњен ни један услов да се, применом одредбе члана 90. став 3. ЗКП, изврши радња препознавања лица са фотографије, а првенствено услов да је окривљени био недоступан, јер он никад није био ни позван ради препознавања. Имајући у виду да је оштећени пре радње препознавања описао лице које му је нанело телесне повреде – нижег раста, са шишкама и косом до половине ушију, како је то и констатовано у записнику о препознавању, а да из криминалистичко-техничке документације јасно произлази да је окривљени био једино лице на фотографији чији изглед је одговарао таквом опису то, према наводима захтева, није био испуњен ни други услов из члана 90. став 3. ЗКП, којим је прописано да се лицу које врши препознавање може показати фотографија тог лица или предмета, заједно са другим фотографијама њему непознатих лица или предмета чије су основне особине сличне онима какве је описао. Околности које се тичу епидемиолошких мера Владе Републике Србије су, по ставу одбране, ирелевантне са аспекта законитости радње препознавања.

Околности изнете у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истицао је у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за свој закључак, да је доказна радња препознавања лица, у конкретном случају, обављена у складу са одредбама ЗКП и да следствено томе записник о препознавању лица представља и сам по себи и по начину прибављања законит доказ, на страни 3 у другом ставу и на страни 4 у првом ставу образложења своје пресуде дао јасне и довољне разлоге, које Врховни суд прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног осталим наводима захтева, којима образлаже повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истиче да је суд у недостатку других доказа, који терете окривљеног, конвалидирао наведени записник о препознавању лица са фотографија, као очигледно незаконит доказ, сматрајући да је исти саставни део исказа сведока оштећеног изнетог пред Вишим јавним тужиоцем у Ужицу дана 17.11.2021. године, док је, са друге стране, занемарио исказе оштећеног када је изричито навео да окривљени није лице које му је критичном приликом нанело телесну повреду. Међутим, како бранилац изнетим наводима суштински оспорава оцену исказа оштећеног дату од стране суда и на тај начин указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, која није дозвољен ралог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то исти нису били предмет оцене оцене Врховног суда у овом поступку.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 2 ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић ,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић